

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XXII. tečaj.

— ❁ V Gorici 1905 ❁ —

2. zvezek.

Tridnevne duhovne vaje pred ponovitvijo svete redovne obljuje.

(P. A. F.)

Nauk.

Papež Leon XIII. blagega spomina so podelili popolni odpustek udom tretjega reda, ki ponovijo 16. aprilja, ali pa nedeljo potem, ako so ta dan zaderžani, sveto redovno obljubo. Zelo koristno je, da se za to Bogu prijetno djanje vsak, ki more in vtegne, tri dni pripravlja; da namreč te dni bolj sam za se živi v samoti in molčečnosti. Dobro je, da goreče opravlja svoje molitve ter premišluje zjutraj in zvečer, kako veliko milost mu je dal Bog, ko ga je poklical v tretji red, kaj je sveta obljava, komu jo ponovi, kaj obljubi Bogu in kaj pa Bog njemu obeta za sveto redovno obljubo. Vsak dan te tridnevniče torej goreče opravi jutranjo molitev in svoje vsakdanje pobožnosti. Ako vtegneš iti k sveti maši, opravi takrat v cerkvi, drugači pa vsaj doma svoje jutranje premišljevanje. Počasi beri in prevdarjaj, ter delaj primerne sklepe za prihodnje življenje. Popoldne ali proti večeru opravi drugo, večerno premišljevanje, ravno tako kaker zjutraj. Zvečer opravi z družino ali pa sam zase večerne molitve. V teh treh dnevih se lahko pripravlja za

letno spoved ; spoved pa, naj bo že navadna ali letna, dobro opravi 15. aprilja, ali soboto potem, kedar že misliš ponoviti sveto obljubo; 16. aprilja ali prihodnjo nedeljo, prejmi prav pobožno sveto obhajilo, nato preberi počasi ponovitev svete redovne obljube iz molitvene knjige «Pot v nebesa», ali «Popotni tovariš» ali pa iz «Cvetja». Skesan in pobožno izmoli potem še 6 očenašev, zdravamarij in slava Očetu papeževega namenu za imenovani odpustek.

PERVI DAN.

Jutranje premišljevanje.

Kako velika milost je poklic v tretji red.

«Tebe je izvolil Gospod, tvoj Bog, da si mu lastno ljudstvo iz vseh narodov.»
5. Mojz. 7, 6.

«Velike reči mi je storil on, ki je mogočen, in sveto njegovo ime» (Luk. 1, 49), tako lahko govori z Materjo božjo vsak kristjan, zlasti pa vsak tretjerednik, vsaka tretjerednica. Zakaj, Bog ga je vstvaril, ga živi in hrani; Sin božji ga je odrešil večnega pogubljenja, rojen je v katoliški cerkvi in razen teh milosti, mu je Bog še posebno milost skazal, da ga je poklical v 3. red svetega Frančiška. Poklic v redovni stan je po nauku svetnikov in učiteljev duhovnega življenja po vstvarjenju, odrešenju in svetem kerstu naj večja milost, katero da Bog redovniku. Pervi dan teh tri-dnevnih duhovnih vaj prevdarjaj 1) to posebno milost, da te je Gospod Jezus poklical v tretji red; prevdarjaj 2), da si te milosti sam nisi zaslužil; prevdarjaj 3), kako ljubeznivo je ravnal Jezus s teboj, ko te je poklical v tretji red. Da boš laglje premišljeval, si misli, da stoji Jezus pred teboj in ti pravi, kaker nekedar aposteljnem: «Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil.» Jan. 15, 16. Da, ti, o Jezus, si me izvolil in poklical v tretji red, pomagaj mi zdaj to uro premišljevanja, da bom dobro umel to veliko milost in sklep storil, svoj poklic zelo ceniti in po njem tudi živeti. O Marija, mati milosti božje, tebi posvetim prvi dan te tri-dnevne, sprosi mi to milost.

1. Od Boga poklican biti v tretji red, je ena naj večih milosti božjih. Božja volja je sicer, da bi se vsi ljudje zveličali, kaker piše sv. apostelj Pavel (1. Tim. 2, 4.), toda veči del ljudi je poklican, da se zveliča mej svetom, in le malo jih je izvoljenih, da se zveličajo ločeni od sveta v kakem redu. Kaj je pa ta svet? Sv. Janez evangelist pravi: «Vse, kar je na tem svetu, je poželenje mesa, in poželenje oči, in napuh življenja» (1. Jan. 2, 16.). «Ves svet v hudem tiči» piše ravno ta evangelist (1. Jan. 5, 19.) Ta svet je poln hudobe, zmot, laži, goljufij, skoposti, ošabnosti, nevošljivosti in drugih grehov. Svet ljubi in se žene za bogastvom, častjo in vživanjem časnih dobrot. Na tem svetu je vse polno krivih naukov, slabih zgledov, zapeljivosti in skušnjav. Ta svet je bil zmiraj Kristusov nasprotnik; saj pravi Kristus sam, da ga je svet sovražil (Jan. 15, 18). Mej tem spačenim svetom more sicer kristjan pobožno živeti in se zveličati, ali z veliko težavo. S tega spačenega sveta vzame Bog redovnika in ga prestavi v red, ko ga kliče v redovni stan. V redu je obvarovan vsega, kar bi ga moglo zapeljati v greh in zadržavati v dobrem. Red ga varuje hudega in mu ponuja vse potrebne pomočke, da se more varovati greha in delati dobro, in tako se laglje zveličati kakor mej svetom. Udje tretjega reda se ločijo od tega sveta samo po duhu in ne po osebi. Po duhu treh evangeljskih svetov, vboštva, stanovske čistosti in pokorščine, so ločeni udje tretjega reda od tega spačenega sveta, ko opravljajo svoje molitve in druge pobožnosti, ko zvesto spolnjujejo svoje stanovske dolžnosti. Tretjerednik, tretjerednica ostane mej svetom s telesom, pa se ne ravna po tem svetu in ne ljubi tega sveta in tega, kar je v njem. Tretji red ga loči od hudobnega sveta in mu ponuja naj obilniše in najboljše pomočke za zveličanje: prejemanje svetih zakramentov, pridige, duhovno branje, lepe zgledе duhovnih bratov in sester, opominjevanje predstojnikov.....

«Zaderga je pretergana, in mi smo rešeni» (ps. 123, 7) tako tudi jaz lahko govorim s psalmistom. Zveza s hudobnim svetom je pretergana, rešen sem zapeljivosti. Ti, o moj dobrotljivi Bog, si me poklical v tretji red, ki je za me tenden grad, kjer se lahko varujem greha, ako le hočem. Ne-pretergané redovne molitve, zmernost, zatajevanje in druga

dobra dela, ketera opravljajo udje tretjega reda mi dajejo moč, da morem premagovati svoje dušne sovražnike. Ostro spokorno življenje duhovnih bratov in sester, njihovi lepi zgledi me spodbujajo v gorečnosti. Da še celo žalostni padec kakega tretjerednika ali tretjerednice mi koristi, ko mi pravi, da tudi sam lahko tako ali pa še bolj globoko padem. Kar pravijo svetniki o drugih redovih, da so zemeljski raji, to lahko rečem tudi o tretjem redu. Daj, o moj Jezus, da bom dobro spoznal to preveliko milost in ti zanjo zmiraj hvalo dajal.

2. Poklica v redovni stan si ne more nihče zaslužiti. Poklic v redovni stan, tudi v tretji red, je posebna milost božja. Kedo bi mogel reči, da si je zaslužil sveti kerst? Nihče. Ravno tako ne more obeden reči, da si je zaslužil poklic v tretji red.

Kar je rekel Kristus svojim apostelnom, pravi tudi redovnikom in udom tretjega reda: «Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil.» (Jan. 15, 16). Vsak redovnik, vsak tretjerednik mora reči sè svetim Pavlom apostelnom: «Po milosti božji sem to, kar sem» (1. Kor. 15, 10.) redovnik, ud tretjega reda. Le premišluj svoje preteklo življenje, ali si živel tako, da si zaslužil sprejet biti v tretji red? Ali se mariveč ne sramuješ in ne kesaš svojega življenja otročjih, mladeniških let? Ako prevdarjaš tedaj svoje življenje, najdeš, da nisi zaslužil poklica v tretji red, ker te je Bog poklical vanj takrat, ko bi bil imel že v peklu goreti. Ozri se po svetu, koliko oseb nahajaš, ki bolj pobožno živijo kaker ti, ki lepše zglede dajejo drugim kaker ti, ki so Bogu bolj prijetni kaker ti, pa teh ni Bog izbral in poklical, temuče tebe, ki ne živiš tako pobožno, kaker bi ta ali oni, ke bi ga bil Bog poklical v tretji red. Da, koliko tisoč ljudi živi na svetu, koliko v tvojem kraju, ki bi v tretjem redu bolj sveto živeli kaker ti, kaker ta tretjerednik ali ona tretjerednica, toda Bog jih ni izvolil in poklical v tretji red.

Kako vsmiljen in dobrotljiv si z menoj, o moj Jezus! Tisoč in tisoč ljudi si pustil mej svetom, ki bolj zaslužijo živeti v tretjem redu sv. Frančiška kaker jaz. Sto in sto oseb obojega spola živi mej svetom, ki bi v tretjem redu bolje živeli po poklicu in bi dosegli višjo stopinjo popolnosti kaker jaz, pa nanje se nisi ozrl, o moj Bog! Na me

pa si se ozerl, mene si poklical v tretji red. Kako sveto sem tedaj dolžan živeti v tretjem redu, ko mnogo drugih mej svetom pobožno živi in natančno spolnjuje božje in cerkvene zapovedi ter dolžnosti svojega stanu! Kako vestno moram tedaj živeti po svojem poklicu, kako natanko spolnjevati dolžnosti, ketere mi nalaga tretji red, da bom vsaj nekoliko vreden svojega redovnega poklica. Tako hočem živeti in bom tudi živel. Podpiraj me, Jezus, v tem sklepu.

3. Bog ne kliče vseh enako v tretji red. Neketere, zlasti take, ki so ohranili nedolžnost mladih let, kliče zato v red, da bi ne zgubili nedolžnosti. Zakaj, ke bi taki ne stopili v tretji red, bi bili v veliki nevarnosti, da jo zgubijo. Druge kliče v tretji red, ki so se dali svetu omamiti in so hodili nekaj časa, po široki cesti pogubljenja, katero so pa že zapustili in sè spokornim življenjem popravili pohujšanje, kaker sveta Marjeta Kortonska; nje kliče zato, da ne bi zopet začeli grešno živeti. Neketerim pošlje bolezen, jih ozdravi in v tretji red pripelje; drugim se svet dobrika in veliko obeta, pa bali so se bolj tega dobrikanja kaker preganjanja; in ke bi jim bil svet menj obetal, ne bi bili nikedar stopili v tretji red. Ene je Bog zelo poskušal, drugih pa ne, da niso s poskušnjo zgubili poguma, s pogumom poklica, s poklicem pa večnega zveličanja. —

Vse to in še veliko več si storil tudi meni, o dobrotljivi Jezus. Kako sem zaslužil tako veliko milost, da si ravno mene poklical v tretji red, ko si toliko drugih boljših pustil mej svetom? Spodobi se, da te bolj ljubim ko drugi, ker si tudi ti mene bolj ljubil ko druge. Sem te pa tudi res bolj ljubil? Vest mi očita, da te nisem ljubil, mariveč še celo žalil, ko sem se pregrešil z očmi in jezikom, z mislijo in dejanjem zoper tvoje božje in zoper cerkvene zapovedi. Slabo sem živel po svojem poklicu v tretjem redu, ali, o moj Zveličar. Žal mi je, da sem bil nemaren. Odpusti mi vse moje grehe, zakaj od denes nadalje bom zelo cenil in častil svoj poklic v tretji red. Stanovitno in natanko bom spolnjeval vse, kar mi nalagaš po tretjem redu, da bom tako živel po tvoji sveti volji in se vrednega delal poklica v večno slavo v nebesih. O Marija, zadobi mi to milost, da bom tvojemu Sinu in svojemu Odrešeniku zmiraj hvaležen in zvest. Amen.

Večerno premišljevanje.

Kako koristen je tretji red.

«Blager jim, kateri prebivajo v tvoji hiši,
o Gospod.» ps. 83, 5.

Poklic v redovni stan, tretji red, je posebna in za svetim kerstom največja milost, katero prejme tretjerednik od Boga. Zakaj redovni stan ima božji začetek; Jezus Kristus sam ga je postavil, ko je rekel mladeniču: „Ako hočeš popoln biti, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj vbogim, in boš zaklad imel v nebesih; ter pridi in hodi za menoj.“ Mat. 19, 21. V različnih časih in potrebah svete cerkve je hotel Bog imeti posebne redove. Po božji volji je tudi naš oče sv. Frančišek vstanovil tri redove, prvi samo za moške (prvi ali frančiškanski red), drugi red samo za ženske (klarise) in tretji red za moške in ženske, ki mej svetom živijo. V zadnjega je poklical Bog tudi tebe, bogoljubni tretjerednik, in da ga boš zelo cenil, premišluj, da je zelo koristen svojim udom 1.) v tem življenju in 2.) po smrti. O moj Jezus, ki si po svetem Frančišku vstanovil tretji red, pomagaj mi, te prosim, da bom mogel v tem premišljevanju dobro prevdariti, kako koristen je za me tretji red, keterega sem si izvolil, in da bom terdno sklenil stanoviten do smrti v njem živeti.

1. Tretji red zelo koristi svojim udom v tem življenju. Tretji red vodi svoje ude proti Bogu v nebesa. Po svojem vodilu napeljuje vse, mlade in stare, nedolžne in spokorne, gospodarje in posle, otroke in stariše, kako naj pred vsem drugim svoje dolžnosti ko katoliški kristjani vestno in natančno spolnjujejo, napuh in ničemernost v obleki zaničujejo, zmerno živijo, na grešne veselice in ples ne hodijo, nesramnih in sveti cerkvi nasprotnih knjig in časopisov ne berejo, v ljubezni in miru mej seboj, spokorno in zatajevano živijo, molijo in svete zakramente prejemajo. Nedolžne varuje pred nevarnostmi in zapeljivostmi, in jim pomaga premagovati skušnjave. Velika dobrota je tretji red zlasti za tiste, ki so kedaj v grehah živeli, po pravi pokori pa se k Bogu vernili. Tretji red jim je zamašil glavne izvirke pregrešnega življenja in jih varuje z naj močnejšimi pomočki, da nazaj ne padejo. Prelep zgled jim je sveta spokornica Marjeta

Kortonska. Koristen je tretji red poslom, ker jih spodbada, da naj vestno in natančno spolnjujejo svoje stanovske dolžnosti. Koristen je starišem, ker postavlja družinsko življenje na kerščansko podlago. Vsak nahaja v tretjem redu moč in pomoč, da se more varovati greha, čedalje bolj se očistiti vseh madežev in napak, ter zmiraj višje se povzdigovati v pravi kerščanski popolnosti in tako doseči večno zveličanje, za katero ga je Bog vstvaril.

V tretjem redu imaš posebno priprošnjico Mater božjo brez madeža spočeto, ko patrono vseh treh redov frančiškanskih, dalje svetega očeta Frančiška, sv. Ludovika kralja, sv. Elizabeto Ogersko, sv. Rozo Viterbsko in mnogo drugih, ki so se zveličali v tretjem redu, svetniki in blaženi, vsi ti zdaj v nebesih prosijo za svoje duhovne brate in sestre na zemlji.

Razen tega skerbi tretji red za svoje ude tudi u uboštvu in boleznih. Predstojniki sami ali pa po drugih obiskujejo bolne ude in jim pomagajo v dušnih in telesnih potrebah. Ako je bolezen nevarna, jih opominjajo, da o pravem času prejmejo svete zakramente.

Kake milosti in dobrote mi daje tretji red! Varuje me hudega in napeljuje k dobremu. Pogosto prejemanje svetih zakramentov, mesečni shodi, obiskovanje oglednikov, lepi zgledi duhovnih bratov in sester, opominjevanje predstojnikov, sveto vodilo, redovna obleka in ime, da, še celo žalosten padec kakega uda tretjega reda, me opominja, da lahko tudi sam padem, ako se ne bom varoval. Po pravici pa upam in se zanašam, da mi bodo pomagali Marija, presveta devica, sv. Frančišek in drugi sveti in zveličani duhovni bratje in sestre v nebesih, da pridem enkrat k njim. O tretji red, kako zaslužiš, da bi te čislal! Sem ti pa do zdaj čast delal? Kakšen ud sem? Kaj moram poboljšati na sebi?

2. Tretji red pomaga svojim udom tudi po smrti.

Tretjerednikom je podeljeno mnogo odpustkov; ob smertni uri dobijo tudi popolni odpustek, ako se skesano spovejo, sveto obhajilo prejmejo, ali vsaj skesani pobožno izgovore presveto ime Jezus z ustmi, ali pa vsaj v sercu, ako ne morejo več z ustmi. Po smrti svojega brata ali sestre molijo zanj sobratje in sestre tistega okraja skupaj

rožni venec in ga sprejmejo do groba. Mašniki tretjeredniki se ga spomnijo pri sveti maši, drugi pa prejmejo sveto obhajilo in Bogu darujejo za njegovo dušo. Pri prvem mesečnem shodu molijo skupaj za rajne ude, ki so vmerli od zadnjega shoda. Rajne ude priporočajo v pobožno molitev v svoj časopis. Goreči udje se zelo vdeležujejo popolnih odpustkov in jih darujejo svojim rajnim sobratom in sestram. Vsaka skupščina tretjega reda, ako le kolikaj premore, skerbi, da se vsak mesec vsaj ena sveta maša opravi za žive in mertve ude. Z molitvami, odpustki, miloščinjo, pokoro, poterpežljivim prenašanjem rev in nadlog, z drugimi dobrimi deli in sè svetimi mašami lajšajo in krajšajo terpljenje svojih sobratov v vicah in jim pomagajo iz njih. Tako se očistijo hitrejše, kaker pravi sv. Bernard o redovniku. O kako dober in koristen je tretji red! —

Zahvalim te, o moj ljubi Jezus, da si me poklical v tretji red, ki za me tako skerbi v življenju in smerti. Koliko jih je v vicah, ki so popolnoma pozabljeni od svojih! Ke bi na me pozabili vsi moji znanci in prijatelji, tretji red ne bo pozabil. Upati smem, da mi bodo pomagali iz vic moji duhovni bratje in sestre sè svojimi molitvami, odpustki in drugimi dobrimi deli, ako bom dober in zvest ud tretjega reda. «Blager jim, kateri prebivajo v tvoji hiši, o Gospod! Na veke vckov te bodo hvalili» (ps. 83, 5.) Moja duša, koliko krat si že zahvalila Boga za te velike dobrote? O moj Bog, odpusti mi mojo veliko nehvaležnost, zakaj zdaj terdno sklenem, da ti bom hvaležen, ker si me poklical v tretji red. Zmiraj ga bom zelo cenil in ljubil; storil bom vse, karkoli od mene zahteva.

Po svetem vodilu bom živel, da se bom vdeleževal koristi in dobrot tretjega reda v tem življenju in po smerti.

Sklep. Ker je Kristus vstanovil vse redove v sveti cerkvi, bom zelo častil vse, zlasti pa tretji red. Vestno bom spolnjeval sveto vodilo, da bom čast delal svojemu redu.

Vzgoja otrok.

P. A. M.

II. POGLAVJE.

Dolžnost starišev skerbeti za srečo svojih otrok.

Katoliški stariši! Bog vam je dal neprecenljivo srečo sv. vere. Vi ste otroci prave, edino zveličavne cerkve Kristusove, vi ste otroci božji in nič bolj ne želite, kot to, da bi bili tudi vaši otroci deležni te prevelike sreče.

Misliti smem, da se vam je to vaše hrepenenje vže spolnilo, da je Bog otroke, katere vam je dal, vže za svoje sprejel, tako, da na duhovni način niso več vaši, temuč otroci sv. cerkve, otroci božji. Pri njih rojstvu, v grehah spočeti in omadežani, so bili otroci smerti, predmet božje pravičnosti. Od podedovanega greha omadežani so bili v vodi sv. kersta od vsacega madeža očiščeni in sprejeti v naročje naše matere sv. cerkve.

Od te ure so postali last sv. cerkve, katere se ne more odreči pravice, ki jih je dobila čez vašega otroka; čeravno vam pa otroka nazaj da, stori to le za to, da ga izroči vaši čujočnosti. Z belo obleko posvečujoče milosti se vam položi otrok v vaše naročje in s tem se vam naloži dolžnost in skerb, da se ta obleka brez madeža in čista ohrani. V večo varnost je tirjala cerkev kerstne botre, katerih dolžnost je, da vam pomagajo pri duhovni vzgoji otroka in, ako potrebno, vas nadomestujejo.

Po kerstu otroka ste se sv. cerkvi zavezali skerbeti, da bo otrok, ki je duhovna last sv. cerkve, tudi živel in vmerl kot otrok sv. cerkve. Zavoljo tega ste v vesti dolžni skerbeti za dušno srečo otroka. Vže pamet pove, da nežno dete potrebuje ljubezni in skerbi drugih. Čeravno je oprano od madeža podedovanega greha, je vender ostala v njem kal hudega nagnjenja in ako se ta kal o pravem času ne zatere, bo rasel otrok v strasteh in hudobijah. Ako ga samemu sebi prepustite, bo postal suženj satanov in igrača strasti.

Vže po natorni postavi ste vi stariši najpoprej dolžni skerbeti za svoje otroke. To vam je pa tudi Bog zapovedal in

sv. pismo vas pogostokrat spominja na to dolžnost. V stari zavezi je Bog starišem naravnost vzkazal, svojim otrokom naznaniti njegove zapovedi. Zvesti temu božjemu povelju so stariši Suzane to svojo hčerko lepo vzgojili po Mojzesovi postavi, «ker so, govori sv. Duh, bili pravični.» Znano je, kako lepo se je pri Suzani pokazala ljubezen do sv. čistosti, ko je prišla nenadoma v družbo dvehuh spridenih in hudobnih starcev. Enako so dolžni stariši tudi dandenes vzgojiti svoje otroke po postavah sv. evangelija. Sv. apostelj pravi: «In vi, očetje, izredite svoje otroke v podučanju in svarjenju Gospodovem.» Ef. 6, 4. Ta opomin ni le svet, temuč s temi besedami nalaga sv. Pavel starišem veliko dolžnost, zakaj sv. Krizostom pravi: «Otroci so vam, stariši, od Boga v zastavo izročeni in od vsacega otroka boste oster odgovor dajali.» Origen pravi: «Stariši, ki svojih otrok niso učili, ne svarili, bodo dajali odgovor od vsega, kar se ti pregreše.» Sv. Krizostom še uči: «Stariši ne bodo le zarad svojih lastnih grehov kaznovani, temuč tudi zarad grehov otrok, katerih vzgojo so zanemarjali. Vi stariši ste aposteljni svoje družine; apostelj imenuje družino domačo cerkev in glava te cerkve ste vi.» Ako zanemarjate vzgojo svojih otrok, kazen gotovo ne bo izostala in večkrat se boste morali vže v tem življenju pokoriti za svojo brezskernost.

Glejte na svarivni in pretresljivi zgled velikega duhovnika Helija. On je imel dva ničvredna, brezbožna in razuzdana sinova, Ofni in Finees; vedel je tudi dobro, kako slabo živita. On jih je sicer opominjal in syaril pred grehom. Pa tako rahlo in mehko svarjenje Bogu ni zadostovalo; zavoljo tega je Bog Samuelu razodel, da bo sodil hišo Helijevo, ker on svoja sinova ni dosti kaznoval, čeravno je vedel za njiju hudobije. Strašna kazen je zadela zanikernega očeta. Oba sinova sta bila vmorjena, njegova snaha je nagloma vmerla in Heli sam, starček 98 let, je padel vznak, si zlomil tilnik in vmerl — vse to se je zgodilo en dan.

Koliko starišev živi žalostno in nesrečno, da si žele smerti, po besedah sv. Duha: «Boljša je smert, kaker grenko življenje.» Sir. 30, 17. Od kod to grenko življenje? Grene jim ga njih lahkomišljeni otroci. Ali pa ni to zaslužen plačilo, plačilo po njih delovanju? Dal Bog, da bi ta križ nosili v duhu pokore za svoje brezskernost in lenobo pri

vzgoji svojih otrok, da bi tako vsaj enkrat pri sodbi milost našli. Za to govori sv. Izidor: «Mnogo starišev ne bo zveličanih, ker so se po njih krivdi njih otroci pogubili.» Sv. Duh govori: «Boljši je en otrok, ki se Boga boji, kakor tisoč hudobnih. In boljši brez otrok vmreti, kakor hudobne otroke zapustiti.» Sir. 16, 3. 5. «Deček, ki je svoji volji prepuščen, dela sramoto svoji materi.» Preg. 29, 15. «Razuzdan sin je očetu v sramoto.» Sir. 22, 3. Očetje in matere, ako tedaj nočete na svoje stare dni in enkrat pri sodbi osramočeni biti, o, učite lepo svoje otroke in vpogibajte jih od njih mladosti!

Življenje sv. Fidelija Sigmarinškega, prvega marternika kapucinskega reda.

P. M. F.

DRUGI DEL.

Nova maša in preoblečenje pri kapucinih v Frajburgu.
Zvesti učenec sv. Frančiška.

1.

Bilo je 30. septembra l. 1612, ko je Marko Roj prišel v samostan v Frajburg kot novoposvečen duhovnik. Tukaj je najprej opravil duhovne vaje za prvo daritev sv. maše. Pobožnost, s katero je pervikrat daroval Bogu najsvetejšo daritev, je bila velika. Če vže navadni novomašnik, ki v svojem prejšnjem življenju morda ni bil kaj posebno goreč, prvič vender pobožno mašuje — kaj naj rečemo o Marku, ki je že mej svetom bolj nebeško živel, kakor pa zemeljsko? — In ta njegova gorečnost ni bila podobna ognju iz slame ali listja, to je, da bi takoj izplapolala. Tudi pozneje so bili verniki radi pri njegovi sv. maši, ker so se nad njegovo pobožnostjo spodbujali.

Potem ko je Marko zadnji evangelij pri svoji novi maši odmolil ter odložil mašna oblačila, je pokleknil pred altar ter prosil za redovno obleko svetega Frančiška, in ko je bil preoblečen, mu je dal o. gvardijan in učitelj novincev ime: Fidelis. Pri tem je izrekel te-le besede: «Bodi zvest do smerti in dobil bodeš krone večnega življenja.» Oče Rafael je na

to imel lep govor do zbranega ljudstva, v katerem je govoril o nečimernosti vsega posvetnega.

Tako je postal imenitni odvetnik Marko Roj ubog, ponižen kapucin : oče Fidelij Sigmarinški. Za njega je bila to velikanska sprememba in tudi velika daritev. Vender je bil srečen. Sladak mir je njegovo serce napolnil, saj je izpolnil Zveličarjeve besede : „Kedor hoče moj učenec biti, naj zataji sam sebe, naj vzame svoj križ na rame in naj gre za menoj.“

Križ vsakdanjega zatajevanja je tudi Fidelij nosil. Čeravno novinec, je bil celo starišim bratom v spodbudo. Nad njegovimi čednostmi so se čudili njegovi redovni bratje. Vseli serca so se k njemu obernila. Jedna izmej glavnih njegovih čednosti je bila ponižnost, ki se je kazala v vsem njegovem vedenju. On je še več storil, kaker mu je bilo naloženo, in to tudi pri najnižjih delih. V kuhinji je pomival sklede, v vertu je pobiral červe in še več tacega. Ravno sè svojo ponižnostjo si je pridobil ljubezen vseh. Svoje telo je mertvičil neprestano. Večkrat si je odrekel kaj pri jedi in pijači, in to več kakor drugi bratje, posebno ob petkih. Nigdar se ni slišala iz njegovih ust kaka dvoumna beseda. Skerbno se je varoval pogledov na ženske osebe. Zelo si je prizadeval pri cerkvenih dnevnih molitvah besede različno, jasno in natančno izgovarjati.

Nigdar se ni vstavil svojim predstojnikom v nobeni reči. Ko je v Frajburgu od o. gvardijana dobil ukaz, naj sestavi življenjepis sv. Frančiška ter ga predloži nekemu slikarju, da po njem napravi več slik, je precej slušal, dasiravno življenja sv. očeta še ni bil bral.

Toda njegovo notranje dušno življenje ni bilo brez bojev mej letom poskušnje. „Koger Gospod ljubi, tega tepe“ najdemo zapisano v knjigi pregovorov. Tako se je tudi o. Fideliju godilo. Kmalu ga je napadla skušnjava, naj se verne mej svet, češ, da je škoda svoje talente in znanosti mej samostanskim zidovjem pokopati. Saj ne bo mogel kot priprost kapucin toliko dobrega storiti za svojega bližnjega, kaker ke bi bil med svetom ostal ko svetovni duhovnik. Fidelij pa se je tej skušnjavi krepko vstavljal ter vstrajal do konca leta, ki je odločeno za poskušnjo. V tem ga je gotovo podpiral njegov duhovni učitelj o. Angelj in njegov naslednik o. Matija Rajhenavski.

Približal se je konec leta. Prišel je dan, ko se je imel Fidelij z redovno obljubo še priserčniše s križanim Jezusom združiti. Kaker vodilo sv. Frančiška in konštitucije kapucinskega reda vелеvajo, je moral pred slovesnimi obljubami oporoko napraviti glede svojega premoženja, keterega je imel dosti. Fidelij se je vsemu odpovedal, kar je imel, ter je hotel tako postati ubog iz ljubezni do Jezusa, ki ni imel, kamer bi glavo položil. Ni čudo, da je o. Fidelij z veliko radostjo in posebno pobožnostjo sveto redovno obljubo napravil.

S tem se je želja našemu o. Fideliju izpolnila. Dve reči so ga vezale na Gospoda, namreč zakrament sv. mašniškega posvečevanja in pa redovne obljube. S hrepenenjem e pričakoval tega dneva. Ta dan je bil zanj res dan, ko je že naprej okušal nebeško veselje. A s tem dnevom se je začel za negdanjega odvetnika tudi čas poniževanja.

2.

Predniki so Fidelija odločili za pridigarja in spovednika, ker so spoznali njegove dušne zmožnosti. Fidelij je začel in končal svojo pridigo z molitvijo pred najsvetejšim zakramentom. Tukaj je klečal, tukaj molil, da bi se tudi na njem ne moglo najti kaj graje vrednega. Tako je mogoče, da ima pridigarjeva beseda sploh večo moč in da več sadu obrodi. Svoje serce je čistil tudi od najmanjših napak prav pogosto pri sv. spovedi. To je včasi storil vsaki dan. Kako nežna je torej bila njegova vest!

Nad njim pa so se tudi spolnile besede Jesusove: „Mene so preganjali in tudi vas bodo.“ Bili so v Stari vasi (Altdorfu) in Feljdkirhu neketeri, ki niso mogli slišati resnice, katero jim je Fidelij prav odkritoserčno in brez ovinkov dopovedaval. V Altdorfu je pri neki priložnosti k njemu stopil neki prav imeniten meščan z besedami: „Gospod pater, če hočete z nami dobro juho jesti, morate drugače pridigati.“ Fidelij pa je odvernil: „Kaj me briga vaša juha. Zapomnite si, da nisem prišel zaradi vaše juhe pridigati, ampak jaz govorim, kar mi moja vest pravi.“ S temi besedami je povedano, kakšne so bile Fidelijeve pridige. Že tedaj se je Fidelij izkazal pravega misijonarja. —

Leta 1618 so imeli 14. septembra v Lucernu kapucinski predstojniki provincijalni kapitelj. Pri njem je bil tudi o.

Fidelij in izvolili so ga za gvardijan v Bazeljnu. Kot gvardijan je bil prijazen in ljubezniv, čeravno je vsacega, ki se je pregrešil strogo kaznoval. Njegovo vodstvo je zadovoljilo vse sobrate. Pri svoji skerbi za podložne in pri razsodbah je bil zelo previden, pravičen in milosten. Izpolnjeval je ukaze svojih višjih brez strahu pred ovirami. Koliker je mogel, je stregel njihovim željam.

Sv. Frančišek je zapevedal v svojem vodilu, da se naj bratje mej seboj vedejo kaker domačini. Naš svetnik je ta vkaz z največjo natančnostjo spolnjeval. On, ki je bil prej mej svetom izversten pravdnik in učen doktor modroslovja, se je v samostanu s čudovito ponižnostjo podvergel najnižjemu izmej sobratov. Bil je sovražnik vsega strankarstva. Zato je zahteval natančno pokorščino, pa jo je tudi z lastnim zgledom druge učil. Zato so ga tudi svetni ljudje v tem oziru hvalili kot moža priserčne pobožnosti, kot natančnega spolnjevavca vodila, polnega modrosti in ponižnosti.

Znamenje pravega sinu sv. Frančiška je ljubezen do vboštva. „To naj bode vaš delež“, pravi sv. Frančišek Asiški svojim redovnim bratom, „delež, ki vas bo pripeljal v deželo večnega življenja; tega se popolnoma držite, predragi bratje, in zaradi našega Gospoda Jesuza Kristusa ničesar drugzega ne imejte na tej zemlji“. Sv. Fidelij je ljubil samostansko vboštvo tako zelo, da ni nigdar več miloščine sprejel, kaker je bilo potreba za en dan. Nekedo izmej njegovih sobratov ga je prosil pri neki priložnosti za pisalno pero. Svetnik mu reče, naj mu prinese svoje staro, da ga še popravi. Potem mu je dal res novo pero, a ono staro je sam še dve leti rabil, čeravno je dosti pisaril. Nekedo drugi poroča, da je Fidelij tako ljubil vboštvo, da je vsakkrat, preden je sprejel kako miloščino, dobro prevdaril, ali jo je res potreba sprejeti. Še celo olja za svetilnico pred sv. Rešnjim Telesom je le toliko vzela, koliker se mu je za enkrat potrebno zdelo. Glede vboštva je z največjo natančnostjo konstitucije kapucinskega reda spolnjeval. Strogo je kaznoval tudi najmanjše prestopke v tem obziru.

Kaj naj rečemo o sv. čistosti tega svetnika? Bila je brez spotikljeja, brez napake. Vsi, ki so imeli srečo Fidelija poznati, pričajo soglasno o njemu. Tako sramožljiv je bil, da je zaerdel, kedar je moral sè ženskimi govoriti ali ko so

mimo njega šle. In ni samo svojega telesa vedno zatajeval, ampak tudi duha, to je voljo. Sicer se namreč telesno zatajevanje lahko spremeni v duhovno ošabnost. Ob petkih je samo eno jed zavžil. Od praznika Marijnega vnebovzeta do sv. Mihaela se je samo enkrat na dan nasitil. Celi štiridesetdanski post se je zvečer zderževal vsake hrane. Na predvečer Marijinih praznikov in godov aposteljnov je zvečer samo kruh in vodo vžival. Sploh je živel prav zmerno. Keder je bil praznik kacega redovnega svetnika, se je na predvečer postil ob vodi in kruhu. Čeravno v kapucinskem redu od praznika Marijnega vnebovzeta do sv. Mihaela, ni bil takrat zapovedan post, ga je vendar deržal, še celo tedaj kedar je bil zunaj samostana. Od te navade se ni dal odverniti. Razun tega je Fidelij še druga zatajevanja izverševal. Nosil je oster spokorni pas ob petkih in sobotah ter na predvečer Marjinih praznikov in redovnih svetnikov. Pri bičanju svojega telesa je bil brezobziren. Zadnji dve leti pred smertjo se je bičal vsaki petek pred obedom, kaker je bilo samo novincem predpisano.

Tudi najtežje izmej talesnih zatajevanj, to je ponočno čutje, je Fidelij izverševal. Eden izmej njegovih tovarišev pravi, da je najberž večkrat cele noči pred Najsvetejšim v cerkvi prebedel. Toliko vsaj je gotovo, da je vsako noč eno uro pred Najsvetejšim klečal, mej tem ko so bratje že spali. Redkokedaj je šel pred deveto uro spat. — Po končanih cerkvenih molitvah, ketere so opravljali kapucini o polnoči, se je začel navadno pripravljati za sv. mašo ali za pridigo, ali za spoved, ali je pa molitevne knjižice spisoval. Še je ko je bil preveč truden in ga je glava bolela, je šel nekoliko k počitku. Zadnja dva mesca pred svojo smertjo je redko kedaj dalje spal kaker dve uri, drugi nočni čas se je pripravljajal za pridige.

Sv. Fidelij je bil, kaker sploh svetniki, velik častivec Marijin. Vsaki dan je molil mali oficij Marijin, čeravno ni strogo predpisan v kapucinskem redu. K temu je dodajal sv. rožni venec. To pobožnost je skušal razširjati z besedo, zgledom in pisanjem. Delil je med romarje, ki so hodili v Marija-Einsiedeln, majhne knjižice, v katerih je bilo popisano, kako naj se moli rožni venec. Keder je ura bila, je

pretergal svoj pogovor, naj si bo s svetnimi ali duhovnimi ljudmi, da je pozdravil Mater božjo z avemarijo.

Ravno tako priserčno je častil angelje varihe. Ko je bil gvardjan v Frajburgu v Švici, si je prav močno prizadeval, da se je njihov praznik tamkaj vpeljal in se vsako leto prav slovesno obhajal. Tudi svojemu redovnemu očetu, sv. Frančišku, na čast je vsaki dan molil majhin oficij. Pri molitvi je Fidelij bil večkrat nepremekljiv in pogosto je solze točil.

Dve reči ste bile posebno, za ketere je Boga v molitvi prosil, namreč, da ne bi nigdar v svojem življenju kacega smertnega greha storil, in drugič, da bi mu Bog dal milost svojo kri in življenje zanj darovati. — Svojo navado skoraj vsaki dan se spovedovati, je obderžal tudi pozneje kot predstojnik. V zadnjih letih svojega življenja se je celo večkrat po dvakrat na dan spovedal. In čeravno smemo misliti, da so bili njegovi pregreški tako majhini, da jih navadni kristjani niti ne bi opazili, se jih je vender on z veliko ponižnostjo in skesanostjo spovedoval.

Z veliko pobožnostjo in po dolgi pripravi, z nenavadno priserčnostjo je Fidelij sveto mašo opravljal. Ni se zadovoljil samo z molitvami, ketere so od cerkve predpisane ali priporočene duhovniku. Vsaki dan v tjednu je imel še poseben namen pri pripravi in zahvali za sv. mašo. Najmanj pol ure je premišljeval in več časa je porabil, da je opravil druge molitve, v katerih so bile različne prošnje in darovanja.

Ogenj razgreje vse reči, ketere so blizu njega. Tako je bilo tudi z ognjem Božje ljubezni v sercu o. Fidelija. Tudi njegova ljubezen do Boga je vnela serca vseh, ki so iz pravega in čistega namena ž njim občevali in se pogovarjali. Navdušeni in vneti so bili po teh pogovorih za kerščansko popolnost. Na to je gledal Fidelij vedno in povsod. S posebno ljubeznijo je govoril o sreči redovniškega stanu. Rekel je, da se bolj boji nevreden postati milosti božje, ker se za poklic v samostan premalo hvaležnega skazuje, kaker pa zavoljo svojih grehov. — Čeravno pa je Fidelij svoje brate ljubil, ga vender to ni oviralo kot predstojnika natančno paziti na samostanski red. Dostikrat je za prav majhin prestopok ostro grajal. Pri vsem tem so ga ljubili.

Pripetilo se je nekikrat, da so prišli neketeri svetni gospodje iz Frajburga že proti koncu kosila v samostan, da bi z brati kosili. Vsled tega je brat prenehal navadno branje pri mizi. Takoj ga je Fidelij ostro posvaril, rekši, da tega ni potreba, da bi prestopali redovno navado.

Boljšega strežnika za bolnike, kaker je bil Fidelij, se redko dobi. Vsi njegovi podložni bratje so ga hvalili. Kaker je mogel, jim je skazoval svoje sočutje. Skerbel je zanje, koliker je mogel. Večkrat jih je sam čedil. S posebno pazljivostjo je skerbel za njihov dušni stan. Včasi je zgodaj zjutraj prehitel brata strežnika. In to je storil še kot predstojnik. — Toliko torej o delovanju o. Fidelija za dušni in telesni blagor sobratov.

((Dalje prih.)

Spomini na moje romanje v Sv. Deželo.

P. E. P.

17. Sv. Saljvator — Neketeri obiski.

Dne 19. februarija smo maševali v prostorni frančiškanski farni cerkvi sv. Odrešenika. Po maši smo ogledali velikanski samostan, ki je največi, kar sem jih do sedaj videl. V tem samostanu prebiva kustos frančiškanske pokrajine ali kustodije Sv. Dežele, keterega pa prav takrat, ko smo se mi mudili v Sv. Deželi, ni bilo doma, bil je na redovni vizitaciji v Egiptu. Samostan je silno prostoren in ima za več kaker sto redovnikov celic. Lepa in znamenita je zlasti samostanska knjižnica, ki je jako bogata in silno lepo vrejena. Število redovnih bratov je veliko. Bratje so raznih narodnosti, večino imajo Italijani. Mej lajiki je pa tudi mnogo Nemcev. Na samostanskem dvorišču je velika tiskarna, katero vodi eden izmej patrov; poleg tiskarne je livarna čerk. Tiska se v tej tiskarni arabsko, sirsko, hebrejsko in skoraj v vseh evropejskih jezikih. Čerke si vli-vajo sami. Tudi knjigoveznica je jako velika in je prav blizu tiskarne. V tem samostanu so pa tudi delavnice za čevljarje, krojače, mizarje, kovače, mlinarje, peke in izdelovavce testenin, zlasti Italijanom tolikanj priljubljenih makaronov. Ne goji se pa le navadna obert, goje se tukaj tudi

lepe umetnosti, slikarstvo, kiparstvo in umetno mizarstvo. V raznoverstnih delavnicah dela približno 30 bratov lajikov in 170 delavcev. Domači dečki imajo tukaj lepo priliko, učiti se keterega koli rokodelstva. V samostanu je tudi velika lekarna, katero prav pridno rabijo Jeruzalemtci. Poprečno dobi tukaj vsako leto 15,000 bolnikov potrebnih zdravil, večinoma brezplačno. Vsako leto da samostanski lekarnar zdravila na približno 31.000 receptov. Samostan sv. Odrešenika zderžuje v Jeruzalemu še dva druga samostana, dve sirotišnici, štiri ljudske šole in 388 hiš, v katerih prebiva približno 400 vbožnih družin. Tako skerbi v Sv. Deželi frančiškanski red ne le za dušni, mariveč tudi za telesni blager ne le katoličanov, mariveč tudi drugovercev. Stroški za vzderževanje vsega tega so silno veliki, pokrijejo pa se iz tega, kar se nabere po Evropi, zlasti veliki tjeden, za varihe Božjega groba.

Samostanska cerkev je farna cerkev za vse katoličane latinskega obreda. Cerkev je nova, ima tri ladije, lepa, slikana okna, prekrasen marmornat veliki aljtar in visok zvonik, raz keterega prav lepo vidiš na Jeruzalem. Da se je ta cerkev mogla tako lepo sezidati, se moramo zopet zahvaliti velikemu dobrotniku Sv. Dežele, presvitlemu našemu cesarju Frančišku Jožefu.

Prav blizu frančiškanskega samostana je samostanski hospic, keterega so leta 1895 znatno povečali vsled podpore ameriškanskih katoličanov. V tem hospicu je prostora za 200 romarjev. Premožniši romarji dajo nekaj odškodnine, približno 2 forinta na dan, manj premožni plačajo manj, ubožni romarji pa — in tudi takih je vsako leto veliko — dobe vso postrežbo in hrano zastónj.

Kmalu po sv. maši smo napravili potrebne ali vsaj navadne obiske. Spremljal nas je mestni župnik p. Hermét, ki je po rodu Čeh. Najpoprej smo obiskali jeruzalemskega patriarha, prevzvišenega gospoda Ludovika Piavi iz frančiškanskega reda, ki nas je z veliko ljubeznivostjo in prijaznostjo sprejel.

Kaker nam je znano iz sv. pisma je bil sv. apostelj Jakob prvi jeruzalemski škof. Na cerkvenem zboru v Kaljedonu je bil l. 451 jeruzalemski škofijski sedež povzdignjen v patriarhat. Leta 1291 je bežal zadnji jeruzalemski patriarh

pred mohamedani v Ako, kjer je pa z mnogimi drugimi beguni vtonil. Leta 1847 je papež Pij IX po 556 letnem pre-stanku zopet vstanovil jeruzalemski patriarhat.

Patriarhova palača je sicer priprosta, vender pa lepa in prostorna. V tej palači stanujejo patriarh, njegov pomožni škof, kanoniki. Ob enem pa je ta palača tudi semenišče. Tukaj se vzgojujejo semeniščniki po zimi, po leti stanujejo pa v prijazni vasi Betdžala blizu Betlehema.

Južno od patriarhove palače je namestna stolna cerkev. Prava stolnica bi bila cerkev Božjega Groba, ker pa ta ni lastnina katoličanov, so sezidali namestno stolno cerkev, posvečeno l. 1872 na čast Jezusovemu sladkemu imenu. Posebno lep je v tej cerkvi marmornati tlak. Veliki altar iz pozlačenega bronu je dar našega cesarja. Altar Matere Božje je dar Napoleona III., lestenci so pa nadvojvode Maksimilijana dar.

Od patriarha smo šli obiskat avstrijskega nadkonzula našega rojaka preblagorodnega gospoda Pogačarja, nečaka nekedanjega ljubljanskega knezoškofa Janeza Zlatoustu. Tudi ta gospod nas je kot rojake prav prijazno sprejel in večkrat smo bili pozneje še v njegovi ljubeznivi družbi.

Popoldne smo obiskali avstrijsko gostišče, avstrijski hospic, ki je res lepa zgradba, na katero smo avstrijanci lahko ponosni. — Vsak popotnik se čuti, ko je v ptujini prišel do zaželjenega cilja, vender le nekako ptujega tam. Obdajajo ga ptuji ljudje, ki se ne zmenijo zanj, ptuje navade vidi, čuti se osamelega in toži se mu po domu. Kako dobro de nasprotno popotniku, ako ga sprejmejo na ptujem z izredno prijaznostjo, ako najde tudi tam priljubljene domače navade. To čuti vsak avstrijec v Jeruzalemu, ako je gost avstrijskega hospica. Že v sredi prešnjega stoletja se je mnogo delalo na to, da bi se zgradilo v Jeruzalemu gostišče za vse narode avstrijske države. Leta 1855 so kupili po prizadevanju kardinalja dunajskega nadškofa Otmarja Raušerja stavbni prostor. Leta 1857 so pričeli se zidanjem, ki je bilo pa zavoljo visoko nakopičenega gramozu silno težavno. Manjkalo je voz, ki bi vozili gramoz; odnašali so ga tedaj na kamelah. Delalo je skoraj vedno po 2000 ljudi, zato pa je bilo poslopje že sredi oktobra 1858. doveršeno; stalo je brez notranje oprave nad 200.000 golj-

dinarjev. Poslopje je 50 m. dolgo in 22 m. široko, jako prostorno. Gostišče je zidano na teraso, ki se pride na njo po stopnjicah vse vkrog obsajenih z raznimi lepimi cveticami. Vert se razprostira tudi vkrog celega poslopja. — Pervi sad te prepotrebne stavbe je bil, da je število romarjev silno narastlo. Res je v Jeruzalemu zdaj dosti gostilen, toda v gostiščih najde romar poleg izverstne postrežbe, za katero skerbe sestre boromejke, ljubeznive predstojnike, ki govore naše jezike, in mu vedo svetovati in ga obvarovati, da ne pade v roke nevsmiljenim oderuhom.

V tem gostišču prebivajo navadno avstrijski romarji. Mi seveda smo, kljub temu, da smo avstrijci, stanovali vedno pri svojih sobratih v samostanu sv. Odršenika; vendar pa smo se večkrat radi zatekli v to gostoljubno hišo. Vodja avstrijskega hospica je dr. Fellingner, duhovnik linške škofije, podvodja pa duhovnik celovške škofije Slovenec dr. Erlih. Oba prijazna, ljubezniva gospoda sta nas sprejela kaker ljube rojake in marisiketeri izmej naslednih izletov smo napravili v družbi enega ali obeh teh gospodov.

V Jeruzalemu so razun drugih ženskih redovnic tudi sestre sprave (reparatrices), ki zadostujejo sè svojimi molitvami pred vedno izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom za raznoverstne hudobije, s katerimi žalijo ljudje Boga svojega Gospoda in prihodnjega sodnika. Zadnji predpustni teden je v kapelici tih sester očitna spravna pobožnost, pri kateri se pridiguje vsak dan v drugem jeziku. Ta dan je imel ravno dr. Fellingner nemški govor, pri katerem sem videl tudi pomožnega škofa jeruzalemskega. Genljivo je tudi petje tih pobožnih redovnic, zlasti so pretresljivi njih zdihljeji: «Gospod, prizanesi jim, ker ne vedo, kaj delajo!»

Že popoldne pred službo božjo pri sestrah sprave in zopet po službi božji smo obiskali cerkev Božjega Groba, katero moraš, ako hočeš dobiti vsaj nekaj jasnosti, seveda večkrat obiskati. Kar sem videl pri prvem in naslednih obiskanjih te najimenitniše cerkve, popišem tukaj skupno.

(Dalje prih.)

Tretji red v Ljubljani.

(Konec.)

Naj tu slede podružnice, ki pripadajo k ljubljanskemu samostanu in sicer v ti versti, kaker so bili ustanovljene.

1. Selca pri Škofji Loki, ustanovljena l. 1883, ima vseh udov skupaj 289., mej temi 22 moških in 15 umerlih, večinoma iz domače fare.

2. Vipava, ustan. l. 1887, vseh udov 220, moških 25, vmerlih 15.

3. Sv. Gregorij pri Vel. Lašičah, ustanovlj. l. 1888. šteje vseh udov 894, mej temi 45 moških. Sem je všteti tudi več tretjerednikov iz Ribnice, Sodražice, Dolenje vasi in sploh iz okolice.

4. Cirknica, ustan. l. 1888, vseh udov 234, moških 7, vmerlih ?

5. Vače, ustan. l. 1889, vseh udov 118, moških 5, vmerlih 1.

6. Ig, ustan. l. 1890, vseh udov 163, moških 25, vmerlih ?

7. Stariterg pri Ložu, ustan. l. 1894, vseh udov 328, moških 28, vmerlih ?

8. Žalina, ustan. l. 1894, vseh udov 60, moških 10, vmerlih 7.

9. Gora pri Sodražici, ustan. l. 1895, vseh udov 239, moških 28, vmerlih 5.

10. Idrija, ustan. l. 1895, vseh udov 189, moških 9, vmerlih ?

11. Št. Jurij pri Šmariji, ustan. l. 1895, vseh udov 44, moških 2, vmerlih 7.

12. Ježica pri Lj., ustan. l. 1898, vseh udov 90, moških 8, vmerlih 6.

13. Št. Vid nad Lj., ustan. l. 1899, vseh udov 97, moških 1, vmerlih 2. Iz te fare jih je veliko vpisanih v Ljubljani.

14. Sv. Jakob ob Savi, ustan. l. 1899, vseh udov 45, moških 5, vmerlih 1.

15. Ternovo pri Il. Bistrici, ustan. l. 1900, vseh 254, moških 66, vmerlih 50. Preden se je ustanovila naša podružnica, je bilo tu že okoli 300 tretjerednikov, ki so bili sprejeti pri čč. oo. kapucinih na Reki, in bi torej bilo vseh skupaj okoli 554.

16. Zali Log nad Železniki, vst. l. 1900, vseh 116, moških 18, vmerlih 12.

17. Šmarije na Dolenjskem, vst. l. 1901, vseh 32, moških 4, vmerlih —.

18. Sv. Trojica nad Cirknico, vst. l. 1902, vseh udov 84, mošk. 5, vmerlih 6.

19. Zatičina, vstan. l. 1902, vseh u. 143, moških 11 vmerlih ?

20. Dolenja vas pri Ribnici, vst. l. 1902, vseh u. okoli 462, m. 63, vmerlih 45.

21. Horjul, vstan. l. 1902, vseh udov 130, moških 12, vmerlih ?

22. Kranj, vstan. l. 1902, vseh uhov 184, moških 12, vmerlih 7.

23. Dobrova, vstan. l. 1903, vseh udov 60, moških 4, vmerlih ?

24. Podlipa, vstan. l. 1903, vseh udov 45, moških 7, vmerlih —.

25. Loški Potok, vstan. l. 1903, vseh udov 210, moških 4, vmerlih 2.

26. Studeno, vstan. l. 1903, vseh udov. 70.

27. Postojna, vstan. l. 1903, vseh udov 158, moških 11, vmerlih 2.

28. Verhnika, vstan. l. 1903, vseh udov 109, moških 7, vmerlih 1.

29. Javorje nad Šk. Loko, vstan. l. 1904. vseh udov 159, moških 45, vmerlih 11. Ta podružnica je v nekem ozi-ru perva mej vsemi. Fara šteje namreč samo 822 duš in ima vander 45 moških tretjerednikov.

30. Dobropolje, vst. l. 1904, vseh udov 36. Precej jih je pa vpisanih v Ljubljani, nekaj tudi pri sv. Gregoriju; ti so tam všteti.

31. Ribnica, vst. l. 1904, vseh udov 61, moški 3. Tudi ta fara je imela, preden se je tu ustanovila podružnica, veliko tretjerednikov, morda kakih 200—300, ki so pa vpisani pri sv. Gregoriju, nekaj tudi v Dolenji vasi.

32. Ledine nad Idrijo, vstan. l. 1904, vseh udov 21, moških 2.

33. Šmartno pri Litiji, vstan. l. 1904, vseh udov 106, moških 6, vmerlih 1.

Precej tretjerednikov iz te fare je bilo že preje sprejetih v Ljubljani.

To so ljubljanske podružnice tretjega reda. Sicer se jih je še več vstanovilo, namreč na Gorenjskem, pa pripadajo sedaj k samostanu na Brezjah.

Glede števila moram pripomniti, da ni povsodi popolnoma natančno, ker nisem od vseh podružnic dobil pravočasno najnovejših poročil. Zato je pri neketerih podružnicah več tretjerednikov, kakor je zgoraj povedano. Vseh živih tretjerednikov ljubljanske skupščine bi bilo približno 14140. Če bi vsi ti tretjeredniki nič drugega dobrega ne storili, kakor da vsak dan svojih 12 očenašev vestno izmolijo, bi se s tem izmolilo vsak dan približno 170.000 očenašev. To ni malenkost. Ta molitev mora pač nekaj blagoslova priklicati na nas. To je skupna molitev, ki ima veliko več moči, kakor zasebna molitev. «Zakaj kjer sta dva, ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz v sredi mej njimi.» Mat. 18, 20.

P. SALEZIJ,

sedaj predstojnik ljubljanske skupščine.

Litanije Jezusovega Serca.

P. B. R.

17. Serce Jezusovo, iz čiger polnosti smo vsi prejeli.

Če nam kedo zaterjuje, da nas ljubi, nas to veseli; popolnoma se pa le ne moremo zanesti na njegovo terditev, zaradi tega ne, ker se prava ljubezen še le v delih pokaže. Ako nam bo tedaj pomagal, ko bomo v potrebi, nas resnično ljubi. To v lažje umevanje 17. klica.

Dvoje nam pove: da ima božje Serce polnost darov, pa, da smo te polnosti tudi mi deležni.

Da ima Gospod polnost darov, ni težko dokazati. Kako bi je ne imel! Saj je večni, vsegamogočni Bog. Ta polnost darov je neskončna; če obdaruje Gospod sè svojimi darovi tudi ves svet, ničesar ne zgubi, kakor velik ogenj ničesar ne zgubi, če tudi tisoč sveč pri njem prižgemo, kakor ne

zgubi ničesar učenik, dasiravno podeluje veliki množici učencev od svojih vednosti. Polnost vseh darov ima božje Serce, ne more jih imeti več, pa tudi menj ne.

Kakšna vesela vest za nas! Razen v Gospodu ni zveličanja za nas, prav povsod ga potrebujemo. In polnost vseh darov ima; prav vse, kar potrebujemo, najdemo pri Zveličarju. Kako lepo piše sv. Bernard: Karkoli iščemo, pravi, najdemo pri Jezusu. Če smo bolni, nam je zdravnik, če smo zašli, nam je vodnik, če smo zapuščeni, nam je varih, če se imamo vojskovati, nam je tovariš. Če smo žejni, nam je studenec; če smo v temi, nam je luč; če smo žalostni, nam je tolažnik; če smo sirote, on nam je oče in brat, on ženin naše duše. Hrepenite po njem, iščite ga, Jezus je tisti biser, za keterega dajte vse, kar imate; in če imate enkrat ta dragoceni biser, o, potem vam ne manjka ničesar več. —

Marisikedo ima vsega v obilici, pa kaj koristi to potrebnemu bližnjemu, če nima dobrega, vsmiljenega serca, ki bi ga nagibalo, da bi delil tudi drugim od svoje obilice. Drugače je to pri našem Gospodu. On nam tudi deli od polnosti svojih darov. Kar bi bila zemlja brez sonca, to bi bil človeški rod brez Odrešenika. Ne poznal bi ljubezni do Boga, ne ljubezni do bližnjega; ne poznal bi čednosti, ne lepega, kerščanskega življenja; ne imel bi upanja na večno, blaženo življenje v nebesih. Tako pa mu je izišlo v Kristusu „sonce pravičnosti, prava luč sveta“; od njegove polnosti smo vsi prejeli, pravi sv. Janez, res vsi, ne samo aposteljni in pervi verniki, temuč vsi mi katoliški kristijani. Dvojno življenje imamo otroci prave sv. cerkve: eno, naravno, imamo skupno s pagani in krivoverci, drugo, nadnaravno, pa imamo samo mi, ki smo bili kerščeni. To nadnaravno življenje se ne konča sè smertjo, temuč prejde v večno življenje, v nebeško slavo. Kedo nam je podelil to življenje, vemo; nihče drugi ne, kaker Gospod Jezus pri sv. kerstu.

Pomislimo dalje, koliko neprecenljivih darov smo prejeli po sv. kerstu v teku svojega življenja: pri sv. birmi, v zakramentu sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa, tolikokrat ob priliki skušnjav, nevarnosti, križev in težav. Komu se imamo za vse to zahvaliti? Kristusu, njegovemu božjemu Sercu, brez njega ne bi imeli nič od vsega tega. Prav zato,

da bi se s hvaležnostjo spominjali preblagega Serca, ki se mu imamo za vse zahvaliti, nam naroča sv. cerkev moliti: Serce Jezusovo, iz čiger polnosti smo vsi prejeli, vsmili se nas!

Resnobno vprašanje mora poterhati po takem-premišljevanju na vrata našega serca; odgovor hoče imeti, ki ga more edino le vsak sam dati: Kaj si doslej počel sè vsemi zakladi, ki si jih prejel od božjega Serca? Si jih ohranil? množil? ali si jih zakopal? Daj račun od svojega hiševanja!

18. Serce Jezusovo, hrepenenje večnih višav.

Mej klici litanij Jezusovega Serca zasluži 18. klic posebno pozornost. Vse druge klice more namreč vsak sam koliker toliko tolmačiti, pri 18. pa bi si marisikedo ne vedel pomagati; zastonj bi si vbijal glavo, kaj pomeni to: hrepenenje večnih višav.

Te besede, dragi bravec, so vzete iz sv. pisma in sicer iz blagoslova, ki ga je izrekel očak Jakob nad svojim sinom Jožefom. Blagoslovi tvojega očeta, je govoril Jakob, so poterjeni z blagoslovi njegovih očetov, dokler ne pride hrepenenje večnih hribcev. (1. Mojz. knj. 49, 26). Hrepenenje večnih hribcev ali višav je pa po mnenju razlagavcev sv. pisma toliko, ko hrepenenje vesoljnega stvarjenja. Serce Jezusovo, hrepenenje večnih višav, bi rekli drugače lahko: Serce Jezusovo, ki so po tebi hrepenele vse stvari, vsmili se nas.

Kedor je bil kedaj daleč od domačega kraja v ptuji deželi, ta dobro ve, kaj je hrepenenje. Želja, da bi skorej prišel čas, ko bo videl domači kraj, domače ljudi, je to hrepenenje. — V tujini so bili ljudje in vse stvari po grehu prvih starišev. Božje prekletstvo je premenilo zemljo v solzno dolino. Nekaj je tolažilo svet — božja obljuba Mesije, Odršenika sveta. Vse je hrepenelo po njem, da bi skorej prišel, da bi rešil svet prekletstva božjega, da bi ga spravil z Bogom. In res je prišel, ko so se časi dopolnili. Žalibog, da ga je večina Judov zaverгла; mnogi pagani pa so z veseljem sprejeli nauk kerščanski in so v darovih vsmiljenega Serca Gospodovega našli vteho svojemu hrepenenju.

Francišškani v Brežicah.

P. A. F.

A. Zgodovina samostana.

I. Prihod frančiškanov v Brežice.

(Dalje).

To vstanovno pismo je p. Anton Lazari, provincijalj, sprejel in sè zaveznim pismom imenuje grofinjo Marijo Julijano in njene naslednike v brežiški grajščini za vstanovnike brežiškega samostana, ter zapoveduje, da mora imenovani samostan opraviti vsako leto na dan smerti vstanovnice grofinje Marije Julijane (7 novembra) 6 tihih in eno peto sv. mašo v černi barvi.

Zavezno pismo.

Jaz brat Anton Lazari, manjši brat ostrejšega reda sv. Frančiška, doslužen učitelj bogoslovja in bosensko-hervaško-kranjske redovne okrajine predstojnik in služabnik.

S tem pripoznavam za se in za svoje naslednike v moji službi za večne čase: Ker je visoko blagorodna gospa Marija Julijana, vdova grofinja Traun in Abenspergova, rojena mejna grofinja Frangepan Tersaška, iz prirojene ljubezni in dobrotljivosti, katero so že njeni slavni stari stariši in predniki svetemu serafinskemu redu v prejšnjih in sedanjih časih v mnogoterih rečeh skazovali, — zlasti je pred 254 leti gospod Martin grof Frangepan sezidal tersaški samostan¹⁾ — take svoje v Bogu počivajoče predstariše in prednike posnemala in v Brežicah sezidala samostan pri sv. Antonu, keterega je že njen v Bogu počivajoči oče, visoko- in blagorodni gospod Jurij, mejni grof Frangepan Tersaški, mislil in se odločil vstanoviti in sezidati, keterega je nadaljevala njena gospa mati, — ter tudi preskerbela za te, v tem samostanu za božjo čast živeče manjše brate, in tako Bogu dopadljiv namen v djanju spolnila in meni izročila vstanovno pismo današnjega dne, podpisano od gospe grofinje in naprošenih gospodov prič, ki se takole glasi:

¹⁾ S vstanovnim pismom i. 1431.; pred njim sta vstanovila frančiškanski samostan v Senju grofa Peter in Jernej Frankopana mej letom 1260—1272.

(Sledi zgoraj imenovano vstanovno pismo.)

Zato sem jaz, zgoraj imenovani predstojnik za se in svoje naslednike po blagorodni gospe grofinji Bogu v čast in v razširjenje serafinskega reda imenovano vstanovo hvaležno sprejel. Obljubim in obetam za se in svoje naslednike v službi, da Vas gospo grofinjo, Vaše dediče in potomke v brežiški grajščini pripoznam za postavne vstanovnike samostana pri sv. Antonu v Brežicah, in sicer tako, da Vas bodo zmiraj tu živeči manjši bratje, in vsak ko tako pripoznavali in imeli, kaker tudi, da bote deležni vseh pravic in milosti, ketere cerkev in redovne postave (štatuti) svetega serafinskega reda vstanovnikom podeljujejo, nezadržana vživala na večne čase. Da pa ne bo zgoraj imenovana gospa vstanoviteljica s to vstanovo oropana svojega namena, mariveč tem bolj resnično zagotovljena, mora samostan in samostanska družina v brežiškem gradu, ali pa, kjer se bo poljubilo gospe grofinji in njenim naslednikom, zunaj mesta ne (?) ali pa v bližnjih cerkvah vsak dan, celo leto in na večne čase brati sveto mašo. V cerkvi sv. Antona pa vsako nedeljo pred izpostavljenim rešnjim Telesom s Pange lingua («pevaj, jezik») peti litanije z dvema blagoslovoma. Po smerti imenovane gospe grofinje (ketero pa naj vsegamogočni Bog še dolgo ohrani) na dan njene smerti eno peto sveto mašo (Requiem) in šest tihih sv. maš opravljati na večne čase. To nalagam redovnim bratom v Kristusu pod pravo zapovedjo, da bodo pridno in nezakesnelo opravljali.

Pod pokorščino naložim na večne čase to izpolnjevati in opravljati ter zavežem sebe in svoje naslednike v službi. V pravo naznanilo in v večni spomin sem naredil in izročil imenovani gospe grofinji to zavezno pismo sè svojim službnim podpisom.

Dano v Ljubljani 16. februarja po zveličavnem rojstvu Kristusovem 1685.

Fr. Anton Lazari

manjših bratov ostrejšega reda sv. Frančiška provincijalj, kaker zgoraj ⁴⁾.

⁴⁾ Po Annales Conventus Runensis in P. Maur. Fajdiga Bosna franciscana pag. 1129.

Po tem vstanovnem pismu bi morala brežiška grajščina skrbeti za samostan, cerkev, veliki oltar in zvonik, da bi bilo vse to v dobrem stanu. Zraven tega bi morala ta grajščina dajati samostanu naštete reči iz obresti, ketere nosi glavnica 2000 gl. Samostan je pa dolžan opraviti vsako leto 7. novembra eno peto sveto mašo (requiem) in 6 tihih svetih maš, ter vsak dan eno sveto mašo opraviti v gradu, in peti litanije vsako nedeljo. Po smerti profinjje Marije Julijane so hodili maševat v brežiški grad samo ob nedeljah, zapovedanih praznikih in keder prebiva v gradu posestnik brežiške grajščine. Sedajni gospodar grajščine grof Ignacij Atems ¹⁾ pa je pred 16 leti dovolil baronu Maskonu, da hodijo maševat v pišeški grad, keder pa barona ni doma, mašujejo v brežiškem gradu. Litanij v samostanski cerkvi sv. Antona do leta 1778 tudi niso peli, ker jim je bilo prepovedano izpostavljati presveto rešnje Telo. Gvardijan p. Norbert Paccassi pa je prosil goriškega knezonadškofa grofa Jožefa Rudolfa Edlinga dovoljenja. Knezonadškof mu je dovolil, da sme očitno izpostavljati presveto rešnje Telo vsako nedeljo in praznik in na delopust zvečer pred prazniki. Zavaljo pomanjkanja pevcev pa se pojejo litanije Matere božje samo ob velikih praznikih in ob nedeljah pri šmarnicah.

Nova župnijska cerkev sv. Antona Padovanskega na Viču.

Župnija Marijinega Oznanjenja v Ljubljani je narastla na 13.500 duš in se razteza po Teržaški cesti na daljavo ene ure. Občina Vič - Glinice šteje sama 3500 duš; hiše rastejo iz tal kaker gobe. V dvajsetih letih so nastale cele nove vasi, večinoma delavskih ljudi, ki potrebujeje posebne duhovne oskerbe. Tudi je zunaj čveterorazredna šola, oddaljena tri četerti ure od Ljubljane. Nujno je potrebno, da se v tej občini vstanovi posebna župnija, da bodo mogli ljudje v cerkev, in bodo duhovni pastirji sredi ljudstva, v neposredni dotiki ž njim.

¹⁾ Leta 1696. so kupili grofje Atems brežiško grajščino.

Z visocega mesta se je izrazila želja, naj naša frančiškanska provincija na Viču sezida cerkev in vstanovi župnijo. Vstanovilo se je tedaj stavbno društvo, poterjeno od visoke c. kr. deželne vlade, ki naj bi zbiralo potrebne doneske in sezidalo cerkev. K društvu lahko pristopi vsakdo, ki plača na mesec 20 vinarjev. Namen pa se bo dosegel le, ako se društvo raztegne čez vso deželo. Bodi tedaj priporočeno vsem čestivcem sv. Antona Padovanskega, tretjerednikom, Marijinim in drugim družbam; naj pomagajo nabirati člene in denar, širiti misel vstanovitve nove župnije itd. V frančiškanskem samostanu v Ljubljani je sedež društva, od tam se dajó pojasnila, razpošiljajo knjižice in vpisovavne pole, tjakaj se pošiljajo darovi.

Vsi člani so deležni svetih maš, ki se bodo opravljale od pričetka do zaključka družbe vsak prvi torek v mesecu pri svetnikovem altarju najprej v Ljubljani, potem na Viču. In sv. Anton nikomur dolžan ne ostane.

Kako je podjetje pri sercu !prevzvišenemu g. knezoškofu, se spozna iz naslednjih besed pisma, pisanega preč. p. provincijalju: «Prav posebno ste me razveselili, ko ste mi povedali, da mislite na Viču sezidati lepo cerkev na čast sv. Antonu in ustanoviti novo župnijo. Iz dna serca Vam čestitam na tem plemenitem namenu, ki je zares v čast božjo in zveličanje duš. Naj Gospod delo blagoslovi, da se srečno začne in prav kmalu srečno konča.»

Neradi smo nadležni. Vender se moramo obrniti z upisovalnimi polami in knjižicami pravil na vse strani in prosimo vse blagovoljnega sodelovanja.

V Ljubljani, o božiču 1904.

P. HUGOLIN SATTNER, predsednik družbe.

Narodna šola družbe sv. Cirila in Metoda
v Št. Jakobu na Koroškem.

Sv. Jakob v Rožu dne 18/12 1904.

Dragi rojaki!

Znana Vam je naša huda borba za našo slovensko šolo, znan tudi nje žalostni konec! ni je več,

edine petrazredne slovenske šole na Koroškem! Zasleypljenost neketerih domačinov; tuji nemški in laški in žal tudi slovenski delavci, ki delajo predor skoz Karavanke, in Slovencen nasprotne šolske oblasti — vse to se je z divjo strastjo zagnalo v zaklad in bišer nas, in dasi smo se branili ze vsemi močmi, taki premoči se nismo mogli ustaviti: naša slovenska šola je sterta, zdrobljena!

Hud udarec je to ne samo za Št. Jakob, ampak za vse koroške Slovence, ker s padcem naše šole se je vsem Slovencem na Koroškem za dolgo zopet odmeknilo upanje priboriti si slovensko šolo. Vender nikakor ne obupavamo, ker iz razvalin naše šole vidimo dvigati se veliko lepšo, veliko boljšo in popolnišo šolo: «Narodno šolo» družbe sv. Cirila in Metoda.

Res je, da je „Nar. šola“ sedaj še le misel, a ta misel je tako krepka in povsod sprejeta s takim navdušenjem, da se bo gotovo uresničila. Domače ljudstvo se je kot edine ladije rešivke oklenilo z navdušenjem in s požertvovavnostjo, ki presega vsako pričakovanje! Družba sv. Cirila in Metoda je v odborovi seji dne 13. novembra 1904 odobrila to misel in obljubila, da prevzame vzdrževanje šole, če jo sezidamo ter opravimo sami.

Za stavbo nove šole bo potreba najmenj 50.000 kron! — Pač velik znesek, gotovo prevelik za nas koroške Slovence — ni pa prevelik za vse Slovence in bližnje nam brate!

«Ljubezen je dobrotljiva — ljubezen nikoli ne mine.» Na to radodarno ljubezen se zanašamo tudi mi ter prosimo, Bratje rojaki! pomagajte nam sezidati «Narodno šolo» v Št. Jakobu v Rožu, sezidati rešivko koroškim Slovencem, ki se potapljamo v požrešnem nemškem morju. — «Ne bomo se vtopili, dokler se bodo ljubili sinovi matere Slave.»

Franjo Kobenter,
župan.

Fr. Majer,
nač. šol. sveta.

Matej Ražun,
župnik.

Prispevke prejema Matej Ražun, župnik, pošta Št. Jakob v Rožu, Koroško.

Prporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje tretjega reda skupščine goriške: Valentin Kumar (mnogoletni hlapec v tukajšnjem našem samostanu, vmerl po dolgi, težki bolezni na božični dan popoldne v svojem 80. letu), Lucija (Elizabeta) Remec iz Šempasa; brežiške: Helena Petelinec, Andrej Jurkas, Marija Drugovič, Rozalija Predanič; trojiške: Marija Vodošek, Sebastijan Čolnik, Frančiška Dvorčak in Uršula Padovnik od Sv. Trojice, Marija Slatinšek, Helena Poterč in Jurij Novak od Sv. Antona, Ana Roškar in Marija Slekovec od Sv. Jurija na Ščavnici, Marija Zemljich od Sv. Benedikta, Marija Tomažič in Marija Vabič iz Ljutomera, Marjeta Muršec od Sv. Voljčanka, Ana Korošak iz Negove, Ana Lovrec in Marija Kovačec od Sv. Lovrenca v Slov. gor., Katarina Marinič in Julijana Kosi od Sv. Križa pri Ljutomeru, Marija Rašelj in Ana Pihlar od Sv. Urbana.

Nadalje se priporočajo: neki bolan tretjerednik iz Pomjana; G. Z. priporoča svojega sina, da bi mu Bog dal pamet, da bi hotel doma biti in se ne bi klatil po svetu; J. Š. v P. za ljubo zdravje, za dragi vid in srečno zadnjo uro; priporoča tudi svojega sinu, da bi se poboljšal, in eno hčer za zdravje; neka žena se priporoča za zdravje, priporoča tudi svojega moža in otroke in neko staro osebo, da bi jo Bog še ohranil; M. M. za zdravje in pomoč in poterpežljivost v mnogih križih in nadlogah; neka tretjerednica za pomoč v dušnih in telesnih potrebah; R. R. iz Oseka, da bi se ji želja spolnila, če je božja volja; neki mož in njegov sin za razsvitljenje sv. Duha; neka mati tretjerednica priporoča sebe in svojo družino za milost spreobrnjenja in kerščanskega življenja, posebno, da bi bile obvarovane hčere pred kugo nečistosti; A. G. da bi po razsvetljenju sv. Duha popolno opravljala svoje dolžnosti; C. J. za ozdravljenje na smert opečenega otroka; neka bolnica; neki tretjerednik; neki drugi tretjerednik, ki že dve leti ne more iz postelje; neki tretjerednik za boljši sluh, ker je še mlad; neka oseba, da bi mogla odkritoserčno opravljati sv. spoved; dva zakonska priporočata brata, oziroma svaka, da bi se spreobrnil ter začel spet sv. zakramente sprejemati in k službi božji hoditi, kar je ko učenjak že več let opustil; Iv. K. da bi dosegel svoj namen in pomoč za zidanje neke kapelice; A. J. tretjerednica priporoča sebe, svojo mater, svoje brate in sestre, da bi jim Bog v vsem pomagal, posebno pa enega brata, da bi se srečno vernil iz Amerike; tretjeredniki in tretjerednice nekoga kraja, da bi

lažje mogli opravljati sv. spoved in vredno prejemati sv. obhajilo, ter da bi se duh tretjega reda bolj razširil po ti-
stih krajih; neka tretjerednica, da bi vedno zvesto in na-
tanko spolnjevala svoje dolžnosti.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: neki duhovnik bogoslovec v Mariboru za oz-
dravljenje od hude bolezni, v kateri se je večkrat obernal
do presv. Serca Jezusovega in preblazene Device Marije
Karmelske; neka mati tretjerednica za zdravje; neki mož
da mu je ozdravela hudo bolna noga; neka tretjerednica,
da je našla zgubljeno knjigo veliko važnosti; Ana Gr., da
je bila sprejeta v samostan; dva zakonska, da sta bila ob-
varovana nesreče pri živini in za druge milosti sprejete po
priprošnji Matere Božje, sv. Franciška in sv. Antona; A. J.
za božjo tolažbo v britkostih, R. Gl. za posebno veliko mi-
lost in večkrat v nevarnih boleznih spet zadobljeno zdravje.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1905. Mesec februarij.

1. Srd. Zv. Andrej, sp. 1. r. P. O.	16. Čet. Zv. Filipa Marerijska,
d. 2. r.
2. Čet. Svečnica. P. O.	17. Pet. Sv. Hilarij, šk. in cerk. uč.
3. Pet. Zv. Odorik, sp. 1. r.; sv.
Blaž, škof, m.	18. Sob. Sv. Marcelj, pap. m.; sv.
Simeon, škof, m.
4. Sob. Sv. Jožef Leoniški, sp.
1. r. kap.	
5. Ned. Sv. Peter Kerstnik in tov-
m. 1. in 3. r. P. O.	19. Ned. Sv. Konrad, sp. 3. r. P. O.
6. Pon. Sv. Agata, d. m.; sv. Do-
roteja, dev. m.	20. Pon. Sv. Rajmund Penafort-
ski, sp.
7. Tor. Zv. Anton Stronkowski,	21. Tor. Molitev n. G. Jezusa Kr.;
sv. Angela Mer., d. 3. r. P. O.
8. Srd. Sv. Janez Matski, sp.	22. Srd. Sv. Marjeta Kort. spok.
3. r. P. O.
9. Čet. Zv. Egidij Marija, sp. 1.
r.; sv. Apolonija, d. m.	23. Čet. Stol sv. Petra v Antiohiji.
10. Pet. Sv. Školastika, dev.	24. Pet. Sv. Matija apostelj.
11. Sob. Zv. Joana Valeška, vd.	25. Sob. Zv. Sebastijan Aparicij-
ski, sp. 1. r.
12. Ned. Sv. Peter Nolaški, sp.	26. Ned. Sv. Ignacij, škof. mart.
13. Pon. Sv. 7 vstanovnikov reda
servitov; zv. Viridijana,
dev. 3. r.	27. Pon. Zv. Janez Triorski, m. l. r.
14. Tor. Sv. Andrej Korzinski, šk.
sp.; sv. Valentin, m.	28. Tor. Spomin terpljenja n. G.
Jezusa Kristusa; zv. Tomaž
Korski, sp. 1. r.
15. Srd. Sv. Romualjd, opat; pre-
nesenje sv. Antona Pad.	

P. O. pomeni popolni odpustek za vse v frančiškanskih cerkvah.
P. O. » » » samo za ude svetovnega 3. reda.

P. O. morejo dobiti udje 3. reda tudi ob shodu in še enkrat v me-
secu, keder si kateri izvoli, pod navadnimi pogoji.